

HERMANUS CORNELIS VOORHOEVE JACOBZOOM

„Wees getrouw tot in den dood en Ik zal u de kroon des levens geven.“

9 Februari is het honderd jaar geleden, dat de oprichter en eerste hoofdredacteur van „Timotheüs“ te Rotterdam werd geboren. We willen dien dag niet voorbij laten gaan, zonder met dank aan God te gedenken aan hem, die op 64-jarigen leeftijd plotseling werd weggerukt uit zijn veelomvattenden, rijk-gezegenden arbeid.

Slechts een vijftal jaren mocht H. C. Voorhoeve Jzn de leiding hebben van ons Geïllustreerd Weekblad. Groot was alom in den lande, en over de grenzen, de ontroering, toen het bericht van het heengaan van dezen trouwen, begaafden dienstknecht Gods bekend werd. „Is het ons niet,“ zoo schreef een groot man in het Koninkrijk Gods in die dagen, toen ook hem de tijd had bereikt, „is het ons niet, of er een eik is geveld, die nog fier zijn takken omhoog mocht tillen? Neen, Voorhoeve was nog niet in het afgaan zijner dagen. Hij stond nog in zijn volle kracht, en werkte nog met jeugdigen ijver. Met dankbaarheid en blijdschap hebben wij zijn werk gezien, en wij gelooven, dat, zoo hij al niet met den apostel Paulus heeft kunnen zeggen: Ik heb meer gearbeid dan zij allen, nochtans van hem getuigd kan worden, dat hij meer arbeidde dan zéér velen. Maar wij gelooven óók, dat hij hieraan zou toevoegen: Niet ik, maar de genade Gods die mèt mij was.“

Door de genade Gods was hij, wat hij was. En zijn veelvuldige arbeid is niet tevergeefs geweest. Er is veel vrucht op gezien. En zoo roemen wij in Hem, die dezen dienstknecht heeft geroepen, bekwaamd, en toen tot Zich genomen in Zijn rust en heerlijkheid.

God heeft mij het voorrecht gegeven, een tiental jaren met mijn vader samen te werken, lief en leed in den arbeid met hem te deelen. En meer dan menig ander heb ik hem daardoor van nabij kunnen gadeslaan; ik moge er bijvoegen: met groote waardeering en achting om zijns werks wil.

Het kost mij dan ook moeite, om niet over te gaan tot een langere beschrijving van zijn leven en streven. Maar ten eerste heb ik dit reeds gedaan in het jaar 1901, kort na zijn ontslapen, ten tweede doe ik dit in deze dagen elders in het tijdschrift „De Bode des Heils in Christus,“ en ten derde lijkt het mij beter, eens een ander te laten spreken over hem, dien ik door de familieverhouding zoo nabij sta. En ik kán dit doen, omdat in het jaar 1933 een Duitscher, Ds W. Hermes uit Witten, in zijn „Levens- en Tijdbeelden uit het begin van de Deutsche Gemeenschapsbeweging“ een kort levensbericht heeft gegeven van mijn vader, waaraan ik voor ons Blad met dankbaarheid het volgende ontleen.

„Hermanus Cornelis Voorhoeve Jacobzoon werd 9 Febr. 1837 in Rotterdam geboren als oudste zoon van tien kinderen; vijf zonen en vijf dochters. Zijn vader, een bankier, is in de Nederlandsche kerkgeschiedenis een bekende persoonlijkheid, die al zijn kracht wijdde aan de School met den Bijbel in zijn Vaderland, en die het Werk van In- en Uitwendige Zending in zijn geheelen omvang vele jaren met woord en daad steunde. Het was de wensch van den vader, dat zijn oudste zoon predikant zou worden, waarom deze zijn gymnasiumstudies voltooide. Hij had echter, niettegenstaande zijn bekwaamheid en groote talenten, geen moed den weg op te gaan, dien zijn vader wilde, dat hij gaan zou, omdat hem ontbrak, wat naar zijn innerlijke overtuiging een predikant hebben moet: levensverandering in Christus. Zijn vader berustte hierin, dwong hem niet, den door hem begeerden weg te gaan, en nam hem op in zijn bankierszaak, waar hem een schitterende toekomst wachtte.

„Toen hij echter op 18-jarigen leeftijd belijdenis des geloofs aflegde, kwam hij, onder het woord van zijn predikant, — den lateren Prof. Doedes. — die hem catechetisch onderwijs had gegeven, tot nieuw leven, met het gevolg, dat hij, nog geen 20 jaar oud, na lang en ernstig zoeken naar vrede, tot de vaste overtuiging kwam, dat Jezus zijn Heiland was. En van stonde aan diende hij Hem als zijn Heer, als zijn alles.

„Zijn dichterlijke begaafdheid heeft hem dit beleven van Gods genade in de eerste jaren daarna in vele liederen en gedichten doen roemen en bezingen. Nog steeds worden door duizenden deze zangen, die in een bundel Geestelijke Liederen tot algemeen gebruik zijn opgenomen, met blijd-

H. C. Voorhoeve op ruim dertigjarigen leeftijd.

schap en zegen gezongen.

„Van den vorigen wensch bezielde, het Evangelie te verkondigen, gaf hij zonder meer zijn beroep als bankier prijs. En onder invloed van geschriften van Ds Scholte en Mr Willink, werd hij overtuigd, dat alleen ware geloovigen den dienst des Woords kunnen verrichten. Vandaar dat hij zich, geroepen als hij zich wist tot den Evangeliedienst, hieraan geheel ging wijden, levende uit Gods hand. Aanvankelijk stond zijn vader hem in dezen weg

tegen, maar in latere jaren kwam hij tot andere overtuiging.

„Zoo werd dan Voorhoeve reeds op den leeftijd van 21 jaren een geloovig prediker van het Woord. Hij verkondigde met vuur de blijde boodschap aan velen, en onderwees geloovigen in de Schriften. In die eerste jaren voerde zijn weg over Elberfeld naar Silezië, waar hij veel ingang vond, zoodat er door zijn dienst een groot werk ontstond. Behalve naar Duitschland, waar hij veel arbeidde, ging hij ook vele malen naar België, Frankrijk en Zwitserland, waar hij overal met kracht het Woord predikte, en ervaren mocht, dat zondaars onder zijn dienst bekeerd werden, dat geloovigen de ware vrijmaking leerden kennen en in heiligmaking gingen wandelen.

„Voorhoeve was een man van energie, van groote werkkraft, die nooit vroeg naar eer en aanzien, en gewillig ook zijn deel van den smaad droeg, verbonden aan het volgen van Christus en het doen van den wil des Heeren. Hij was vol bezieling voor het werk Gods. Het was zijn lust, daarin onvermoeid bezig te zijn, vervuld met groote liefde voor de zielen.

„Hij had ook de pen van een vaardig schrijver, en heeft ook dáárdóór aan het Nederlandsche volk groote diensten bewezen.

„Men kan van hem getuigen, dat, hoewel hij als geloovige den weg der afzondering bewandelde, hij een ruim hart had voor alle kinderen Gods. Reeds in 1858 besloot hij tot de uitgave van het tijdschrift „De Bode des Heils in Christus“; in 1890 ging hij over tot de uitgave van den Geïllustreerden Christelijken Scheurkalender; en in 1895 legde hij den grondslag voor het Geïllustreerd Weekblad „Timotheüs,“ dat van den aanvang af ten doel had, geloovigen van alle richtingen met het Evangelie te dienen, waarom ook geloovigen van verschillende richtingen aan den inhoud medearbeiden. Van dit Blad wordt getuigd, hoe het daardoor voor de geloovigen duidelijk is geworden, dat althans waar het de prediking van het Evangelie betreft de kinderen Gods vereenigd kunnen optrekken.

„Vele verklarende geschriften en boeken van zijn hand zijn in den loop der jaren verschenen, in het bijzonder over de laatste dingen. Hij stond daarbij ten volle op den bodem van de Goddelijke ingeving der Schrift, ter verdediging waarvan hij dikwijls de pen opnam.

„Al zijn geschriften dragen het kenmerk van groote klaarheid en helderheid van geest; ze zijn voor het volk geschreven. Zijn stijl was zoo helder, dat zijn geschriften nog heden ten dage even geschikt zijn om gedrukt en gelezen te worden als in den tijd van hun verschijnen.“

Ds Hermes wijst er voorts nog op, dat Voorhoeve 26 Nov. 1863 in het huwelijk trad met Sophia Katharina Hermine Linde uit Aschaffenburg, bij wie God hem twaalf kinderen

schonk; zes zoons en zes dochters. Zijn vrouw wijdde zich evenals hij met haar gansche hart aan de dingen des Heeren en openbaarde tot het laatst van haar leven een bijzondere liefde tot het zendingswerk. In 1869 volgde zij met drie kinderen haar man naar Keulen, omdat deze dicht bij het Wuppertal wilde zijn, waar hij met anderen arbeidde aan de vertaling van den geheelen Bijbel in het Duitsch: een nieuwe vertaling, die burgerrecht verkreeg en bekend is als de Elberfelder Bibel. Later vertaalde hij in 't Nederlandsch het Nieuwe Testament, waarvan in groote oplagen reeds drie drukken verschenen. En ook op maatschappelijk gebied bij de oprichting van Scholen met den Bijbel, bij de bevordering van de Homoeopathische geneeswijze, enz. enz. gaf hij zijn kracht.

Enige weken na zijn geliefde vrouw, die op 59-jarigen leeftijd overleed, op 8 Augustus te Zwolle, in het huis van een harer zoons, ontsliep hij op 22 Augustus 1901 in Dillenburg, waar hij met het oog op de versterkende berglucht tot herstel van krachten heenging, en mede om zijn oudsten zoon, die daar als geneesheer zijn praktijk uitoefende.

Evenals zijn vrouw ging hij in vollen vrede heen. Zijn vrouw liet aan haar twaalf kinderen na het woord der Schrift uit Mattheüs 28 : 20, haar door een zieke toegesonden niet lang vóór haar heengaan.

In het laatst van zijn lijden wees hij op Joh. 3 : 16, en riep het uit: Schoone harmonie! Zijn groot Godsvertrouwen trad in die dagen heerlijk aan het licht: hij sprak het uit, met het oog op zijn kinderen en het werk des Heeren: „Gij zult voor alles zorgen!” en liet toen volgen, na het aanhalen van het vertroostende lied: „O daar te zijn!” als zijn laatste woorden: „Eeuwig, eeuwig zalig!”

Naast haar, die zoo vele jaren veel goeds, maar ook veel leed en zorgen met hem deelde, werd hij ter aarde besteld in Den Haag, op Nieuw-Eikenduinen. In den steen, die daar het familiegraf dekt, is een palmtak der overwinning uitgebeeld, met de woorden, die beider leven en einde hebben gekenmerkt: „Ziet, Ik ben met u al de dagen!”.... „O, daar te zijn!”

J. N. V.

ADELAARSVLUCHT

19)

DOOR K. LANTERMANS

VII. Het hekje op den top

Ridder Daarnenburg liep naar de vijftig. Hij was de almachtige in Denemarken. Er gebeurde niets zonder zijn wil. Door het vergeven der posten had hij veel invloed. De buitenlandsche politiek was in zijn handen, vooral door zijn uitgebreide en grondige talenkennis. Nu bracht de verhouding tot de buitenlandsche hoven hem veel werk en zorg.

De Fransche Koning, Lodewijk XIV, had samen met Engeland en Duitschland Holland aangevallen, om dat landje maar onder elkaar te verdeelen. Zweden, de aartsvijand van Denemarken, steunde Holland met zijn bondgenooten.

Wat zou Denemarken doen? Beide partijen bedelden om de gunst van den Deenschen minister, en gaven vast voorschotten om in Denemarken een leger op de been te brengen. Het geld werd aangenomen, maar een leger kwam er niet. Toen de strijdenden bedenkelijk dichtbij de Deensche grenzen kwamen, moest het leger wel gevormd worden. Maar wien helpen? Holland bijvallen? Maar dat had als bondgenoot, behalve Spanje, ook Zweden. Daarnenburg kon Zweden toch niet steunen, dat zoo veel van Denemarken had afgenomen? Dan Frankrijk helpen tegen Zweden? Dan was er in elk geval voordeel voor Denemarken te behalen bij een vrede.

In het Zuid-Duitsche wintersportgebied